

שרה ליבוביץ משוגעת לנואיבה. היא חיתה ועבדה שם יחד משנה

נואיבה אינה נביעות

מלבד זאת, הכל דומה. גם שער־הברזל הלבנים, בצורת מניפה פרושה, לא הוּרְחַלְפוּ. גם מִי־שֶׁרִדְּהִקְבֵּלָה לא השתנה. שבע שנים מאז הפינוי, והזמן כאילו קפא.

אני מקווה שתִּיהֵנוּ, ברוכים הבאים למצריים, אומר פקיד־הקבלה. ליבי התכווץ, נדהמתי לרגע. מה פתאום, מצריים? נביעות היא שלי! וכמעט חיבקתי בידדות ובגעגועים את המר־כזיה הישנה, המצחיקה, הסמוכה לכסאו של הפקיד.

חודש אחר עברתי במרכזיה. וזה היה

ומרגיע, שהיה מה שמכונה „האווירה של נביעות“, ליטף והשכיח גם את המ־וּוּת הזה.

מזה שמונה שנים לא הייתי כאן. שנה לפני הפינוי, בחגי־פסח המוני ומ־בולבל, עברתי בפעם האחרונה במיונן שעל החוף. ומאז נביעות היא חלום מתוק, רך, שהולך ומתגנרף.

ופתאום: מציאות גמורה. אני כאן.

השלט המודיע על כפר־הנופש נור איבה כתוב באנגלית ובערבית. בכניסה — מיבנה קטן, וכתוכו חייל. אבל

כלבי־הסלוקי הרקים, השלדניים. הסירה הכחולה הנוטה על צידה. הבר וכסאות הקש, דלפק־הקבלה והמרכזיה המי־שנת הצמודה לכסאו של פקיד־הקבלה. אף אותן הקופות הרושמות, שנקנו בח־גיגיות גדולה חמש שנים לפני הפינוי, ושֶׁהִבִּיאוּ נחת וגאוה לכל חברי־המ־שב. בהתרגשות גדולה הם באו אז לה־ציץ בקופות האלה, כאילו היו מטמון נדיר.

כל אלה נמצאים, צמודים למקום כ־קשר חזק, כנראה ניצחי.

ובכל זאת, נואיבה שונה לחלוטין. החגיגות הזוהרות, הקרנבל התמידי, העליונות האינסופית — אלה נעלמו. את מקומם תופס כובד־ראש מהורהר, מנומנם, שאין לו ולא־כלום עם נביעות.

זה לא שאז הכל היה מצחיק. צעירים מכל העולם נקבצו אל כפר־הנופש הק־טן. אחרים ברחו מעבר משמים, מרכא, חיפשו בנביעות את השיכחה. לכן היו גם תקופות רעות, קשות, כמו זו שה־ביאה להתאבדותה של מוניק.

מוניק היתה צעירה רנית שהתאהבה בנביעות. היא התגיירה והפכה חלק מ־כפר־הנופש, כמו הים, כמו החול. נאה וגאה, קצת קשוחה, קצת קשה. ה־שמועות סיפרו שהיתה לה ילדות עגומה, שאין לה לאן לחזור.

ביו־סֶקֶיץ של 1978, אחרי־הצהריים, הסתגרה מוניק בחדרה וירתה בראשה. היא מתה מיד.

התדהמה היתה כבדה, ריבצת, מא־יימת. אולם אותו ערפל חולמני

כמשך יותר משנה עברתי בכפר־ה־נופש של נביעות. 15 חודשים במקום הקסום הזה. השבוע חזרתי לשם. ב־־קֶרְתִּי בכל המקומות הוותיקים, וגם כאתרים החדשים שבנו המצרים. זה היה טיול של כאב, מלווה בהרבה הת־רגשות.

כפר־הנופש: מנומם ומכופתר

ל באורה, דבר לא השתנה. כמעט כל מה שהיה — עדיין קיים.

כ עצב, וזה הכי מרגיז, אין על מי לכעוס. כולם בסדר. יש חוזה־שלוֹם, וזה יופי. המצרים מכבדים אותי, כך שאם מאוד מתגעגעים, תמיד אפשר לבקר שם, בנואיבה.

אבל הלב, מה לעשות, לא אוהב פוליטיקות, גם כשהן קיימות למטרות־שלוֹם. את נביעות הוא אוהב הלב, את נביעות העתיקה, הנהנתנית, המכ־שפת, החושנית.

* הכתיב הוכון של השם הערבי: נוויבנו.

כפר־הנופש עכשיו
הכל ריק

שרה ליבוביץ בכניסה לכפר
החנינות הזוהרת ועלמה